

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1719

Quæst. 798. Quibus concedatur, & quibus denegetur sepultura, vel in totum, vel saltem sacra.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73957](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73957)

moratur extra Parochiam propriam, ibique accepto Viatico & Unctione moritur, non debet propterea ibidem sepeliri, sed in sua Parochia, si commode potest ad eam deferri. ita Reiffenst. *num. 16.* quod tamen posterius de diutius extra Parochiam suam commoratur dicitur non posse videtur. nam

5. Resp. Quintò, si habens alicubi domicilium stabile, conferat se ad locum alium, non quidem cum animo ibi perpetuò, sed solum ad tempus non breve v. g. ad annum majoremve anni partem studiorum, negotiorum vel famularis causâ ibi moriatur, ibidem sepeliendus, si alibi sepulturam non elegerit; eò quòd talis per animum illum diutius ibi commorandi, acquirat ibidem quasi domicilium, adeòque etiâ Parochiam ita ut à Parocho loci illius percipere possit Sacramenta Pœnitentiæ, Viatici, & Extremæ Unctionis; quin &, ut cum probabiliore. Sanch. *L. 3. de matrim. d. 25. num. 12. & 13.* dictus parochus assistere possit matrimonio ejusdem. & ita de sepultura talium docent Abb. *in c. 1. b. r. num. 4.* Molin. *cit. d. 214. num. 18.* Pirh. *b. t. num. 7.* qui tamen posterior, dum addit, hæc permitti ob distantiam à loco proprii domicilii, sentire videtur contrarium, seu esse adhuc obligationem sepeliendi talem in propria Parochia, ubi verum domicilium habet, si hæc inde modicè distet, sitque exigua incommoditas funus illud deportandi, de cætero peregrinos & advenas, si moriantur in locis, per quæ transeunt absque animo habendi ibi longam moram, eorumque corpora ad sepulturam majorum aut propriam parochialem commode deferri nequeant, in dictis locis sepeliri posse, nisi aliud habeat consuetudo, cum communi tradunt. Abb. *l. c. Sylv. l. c. disto 2.* Molin. *l. c. num. 17.* Pirh. *num. 8.*

6. Resp. Sextò infirmis receptis in hospitali, tam recto per Religiosos, quàm Ecclesiasticum rectorem ibidem morientibus sine electione sepulturæ eam præbere possunt dicti rectores in annexa hospitali Ecclesia; cum ii dicantur illorum infirmorum parochi, & illis viventibus omnia Sacramenta administrare possint. C. de Luc. *de regul. d. 1. n. 51.* Tertiarii quoque etiam invito parocho sepeliri possunt in Ecclesia istorum ordinum, quorum sunt Tertiarii, etiam ea sepultura non electa, de quo vide me in *for. benef. p. 1. q. 454. n. 7.* Ac denique famuli domestici Religiosorum mendicantium, qui mortui intra septa Monasterii, Collegii, Residentiæ, etiam parocho invito, & absque solvendi portionem canonicam necessitate ex privilegio Papæ in dictorum Religiosorum Ecclesiis vel Cœmeteriis sepeliri possunt. Laym. *ib. mor. L. 3. tr. 6. c. 12. n. 9.* Molin. *l. c. num. 16.* Rodriq. *Tom. 2. qq. reg. q. 68. num. 2.* Pirh. *n. 9.* Reiffenst. *num. 21.* secus est de iis, quæ eorum ministri formaliter non sunt, dum intra septa Monasterii, ubi v. g. hospitalitatis gratiâ seu aliâs accidentaliter debebant, moriuntur, C. de Luc. *n. 50.*

Quæst. 798. Quibus concedatur, & quibus denegetur sepultura vel in totum vel saltem sacra.

1. Resp. Ad primum: quamvis, ut denegetur sepultura planè seu in totum, esse contra jus naturæ, & non competere ad hoc ullam rationem, pluribus rationibus (quas videre est apud Muller. *ad ff. de relig. & sumpt. funer. ib. 82. lit. a.*) ostendere nitentur plures, hodiernos tamen mores, quibus quandoque etiam de sententia iusta prohibetur sepultura, non improbandos ostendit Muller. *l. c.*

quem vide. Generalis regula est, quòd omnes & soli fideles seu baptizati, nisi jure vel consuetudine ob crimen aliquid prohibeantur sepultura Ecclesiasticâ, in loco sacro sepeliri possint ac debeant. Laym. *L. 3. tr. 6. c. 12. q. 5.* Pirh. *b. t. num. 62.* cum communi juxta *c. 18. caus. 13. q. 2.* junctâ *Gl. & c. 28. de consecrat. dist. 1.* unde etiam morte affectis ob crimina, dum pœnitentes decedunt, sepultura sacra non deneganda, ut cum communi Abb. *in c. is. b. r. num. 4.* juxta *c. 30. caus. 13. q. 2.* quamvis justè in pœnam criminis, & ob aliorum exemplum etiam à potestate seculari interdum ea priventur, ut habet praxis, dum corpora suspensa in patibulo, aut rotis imposita ibidem relinquuntur insepulta, & inde sine licentiâ & gratiâ Principis tolli non possunt. Abb. *l. c. Covar. L. 2. resol. c. 1. num. 11.*

2. Resp. Ad secundum: sepultura itaque sacra seu in loco sacro privantur primò non baptizati, puta Turcæ, Judæi, Infideles, Paganæ, item infantes Christianorum, dum nati sine baptismo mortui sunt. Si tamen certò constat mortuos in ventre matris, unâ cum matre simul defuncta sepeliendi sunt in loco sacro; cum fœtus in ventre matris existens sit portio ventris & viscerum ejus. *L. 1. §. ex rescripto ff. de inspic. vent. & ita cum Gl. in c. 35. de consecrat. dist. 4.* & communi Pirh. *n. 63.* ubi verò dubitatur de vita prolis jam natæ, eaque propterea sub conditione baptizata, vel etiam aliâs adhibita materia dubia, sepultura sacra privari non debet. sed neque Catechumeni sepeliendi in loco sacro. Laym. *l. c. num. 11.* Pirh. *cit. num. 63.* cum communi.

3. Secundò. hæretici eorumque in puncto hæresis receptores, defensores, fautores juxta expressum textum. *c. sent. 8. & c. 13. §. credentes. de hæretic. juncto c. 2. eod. in 6.* idque etiam si post mortem prius illorum fuerit detecta hæresis. Arg. *c. 6. caus. 24. q. 2.*

4. Tertiò. publicè & notoriè excommunicati juxta claros textus. *c. 1. caus. 24. q. 2. & c. sacris. 11. b. t.* dum ibi dicitur: sacris est canonibus decretum, ut quibus non communicavimus vivis, neque defunctis communicemus; & ut careant Ecclesiasticâ sepulturâ, qui priùs ab unitate Ecclesiæ erant præcisi, nec in articulo mortis Ecclesiæ fuerant reconciliati. Ex quo textu illud deduci videtur, quòd probabilius tenent Navar. *in man. c. 27. num. 36. & l. 3. conf. 5. num. 2. b. t.* Suarez. *de censur. d. 12. §. 4. num. 5.* Laym. *L. 1. tr. 5. p. 2. c. 4. num. 4.* Henriq. *L. 13. c. 11. §. 3.* Pirh. *b. t. n. 68.* & alii contra Zoës. *in comment. in l. 3. decret. b. t. num. 9.* Covar. *in c. alma mater. p. 1. §. 2. num. 11.* Avil. *p. 2. c. 6. d. 9. du. 6.* Engels. *b. t. num. 9.* quos citat & sequitur Reiffenst. *b. t. num. 85.* nimirum prohibitionem illam sepulturæ post *Extravag. ad evitanda.* non habere locum in omnibus excommunicatis notoriè, sed solum in excommunicatis publicè denunciatis ac vitandis, dum ex eo, quòd cum quibus vivis prohibetur communicatio, cum iis etiam mortuis communicatio quòd ad sepulturam rectè prohibeatur, bene à sensu contrario sequatur, quòd cum quibus vivis licitum erat communicare (quales sunt excommunicati notoriè quidem sed tolerati, seu non vitandi) cum iis quoque mortuis quòd ad sepulturam liceat communicare, adeòque hoc ipsum satis in citata Constitutione Martini V. *ad evitanda* contineatur, ut proinde non satis efficaciter in contrarium urgere videatur, quòd adversarii pro præcipuo suo fundamento habent, nimirum

rum quod in dicta constitutione sua Papa dicat, se per hoc, nimirum quod concedat fidelibus innocentibus ad vitanda pericula & peccata, communicationem cum excommunicatis necdum denunciatis: non intendere excommunicatos ipsos in aliquo relevare aut iis, quomodo libet suffragari; dum illa sepeliendi prohibitio, ut ait Pirh. propriè non cadat in ipsos excommunicatos, sed in alios fideles, ne corpora eorum sepeliant, quibus non aliter aut magis prohibita est communicatio per sepulturam, quam quævis alia communicatio. De cætero fallum est fundamentum, quo nixus id asserit Zoëlius, nimirum, quod per sepulturam uniuscujusque excommunicati, etiam non vitandi, violeatur Ecclesia seu locus sacer, ac ita inhabilis reddatur ad celebranda ibidem divina & sepeliendos alios fideles. Priusquam reconcilietur; cum id solum verum sit, si in eo sepultus excommunicatus denunciatus & vitandus juxta *c. consuluit. 7. de Consecrat. Eccle.* & quidem ut talis exhumandus sit, si à reliquis corporibus ibidem sepultis, discerni possit, *C. sacris. h. t. c. 7. de Consecrat. Eccle. c. 28. & 29. de Consecrat. dist. 1.* Barbol. *in c. 27. eod.* cum communi, locusque, si sit consecratus vel benedictus, necessaria sit reconciliatio, solennis quidem facta ab Episcopo, si fuerit Ecclesia consecrata, si solum benedicta, sufficiat Sacerdotalis benedictio facta à Sacerdote per aquam benedictam, quæ reconciliatio proinde opus non est, dum Ecclesia, in quibus hæretici suum exercitium diu habuerunt, eorumque corpora sepulta jacent, recipiuntur à Catholicis; cum per eorum, utpote non excommunicatorum denunciatorum ac vitandorum, sepulturam non fuerint polluta, quamvis decens esse, ut tales Ecclesie simplici aqua benedicta per Sacerdotem aliquem aspergantur, antequam denuo in iis divina celebrentur, cum Laym. *L. 5. c. 5. num. 13. addit. 5.* dicat Pirh. *h. t. num. 71.* quem vide de his pluribus *num. 69.* qui etiam *num. 73.* quod, etsi excommunicatus vitandus mortuus sit editis magnis signis contritionis, citra tamen absolutionem ab excommunicatione, sepeliri non debeat in loco sacro, priusquam ab ea, etiam post mortem, fuerit absolutus, & si ante absolutionem jam sepultus fuerat in loco sacro, quamprimum adhuc debeat absolvi, ut Suar. *l. c. S. 4. num. 3.* ne alias adhuc exhumandus sit, quod multò magis dicendum, dum tales excommunicati absolutionem petierunt, & per eos non stetit, quò minus reconciliarentur, ut Pirh. *num. 66.* cum Gl. *in c. sacris. h. t. v. non communicatus.* Porro idem, quod dictum de excommunicatis denunciatis, dicendum de nominatim interdictis, quòd in loco sacro sepeliendi non sint juxta *Clem. 1. h. t. & c. 11. de pœnit. & remiss.* & Gl. *de off. Episc. c. 17. n. 4.* Barbol. *de off. Paroch. n. 41.* Pirh. *cit. n. 66.*

5. Quartò sepulturâ sacrâ privantur manifesti usurarii per *c. 3. de usuris.* idque, etiamsi pœnitentiam agant, imò in ultima voluntate mandent, acquisita per usuram restitui, nisi actu restituant, vel saltem de restitutione facienda idoneam cautionem præstent, prout expressè statuitur. *c. 2. de usur. in 6.* idem statuitur *in c. 12. de pœnit. & remiss.* de eo, qui citra probabile impedimentum tempore Paschali Eucharistiam sumere intermisit, item per *c. 19. de decimis.* dicitur de eo, qui decimas Ecclesie non restituit. Item per *c. 16. caus. 13. q. 2.* de publico & notorio peccatore, qui in peccato mortali decessisse præsumitur, v. g. in ipso actu inexcusabiliter mortaliter peccaminoso occisus, vel repente mortuus est.

6. Quinto, qui in Torneamentis seu hastiludiis, ex quibus probabile mortis periculum imminet, moriuntur, etsi ante mortem Sacramenta Communionis, & Pœnitentiæ susceperint. Pirh. *h. t. num. 77.* juxta *c. 1. & 2. de torneamentis.* Idem dicendum de iis, qui lucci causâ cum bestiis certant. Perez. *ad eod. de gladiat. pen. toll. Carpz. Jurist. consil. l. 2. d. 381. num. 8. & seq.* Idem est de occumbentibus in duello, juxta Trident. *sess. 25. a. 19. de reform.* quod decretum tamen Sanch. *L. 2. mor. c. 39. num. 22.* & alii, intelligendum esse censeant de solo duello solenni inito cum adhibitione patrinorum aliarumque solennitatum, extensum tamen postmodum cum omnibus pœnis in eo contentis per Gregor. XIII. in ejus motu proprio incipiente. *Ad tollendam anno 1582.* & per Clementè VIII. in motu ejus proprio incipiente: *Illius vocer. de anno 1590.* ad duella privata, quæ fiunt ex condicto, certo loco & tempore designato, etsi sine patrinis, & sine litteris provocatoris transmissis aliisque ceremoniis, ut Sanch. *l. c. num. 20. & 21.* Pirh. *num. 77.* sed &, si finis ac tenor harum Bullarum, præsertim Clement. VIII. attendatur, comprehenduntur quoque quòd ad privationem sepulturæ sacræ illi, qui pro defendendo honore, & ne reputentur timidi, & hinc minus æstimentur, vel etiam officio priventur, ad duellum provocant, aut etiam provocati illud acceptant. Secus de iis dicendum videtur, qui, dum invaduntur, juxta defensionis gratiâ illud suscipiunt. Sed de hoc alibi. notanda tamen hic verba Trid. *l. c.* dum ait: *Si in ipso conflictu decesserint; perpetuò careant Ecclesiasticâ sepulturâ:* Ex quibus à sensu contrario rectè inferri videtur, non debere carere debitâ sepulturâ, si licet lethaliter vulnerati in duello, non tamen in illo, sed postmodum alibi ex eo vulnere decesserint; cum in pœnis mitior faciendâ interpretatio juxta *c. 49. de R. 7. in 6.* Reiffenst. *h. t. n. 80.* Engels. *h. t. n. 21.*

7. Sextò, privantur sepultura sacrâ, qui ex impatience, ira, tædio vitæ, desperatione, metu supplicii acerbioris, aliave simili causâ se occiderunt. *c. placuit. 12. caus. 23. q. 5. & ibi Gl. V. sepulturam.* Farinac. *pr. crim. q. 128. num. 17.* Covar. *Var. resol. l. 2. c. 1. n. 11.* Pirh. *h. t. 64.* Extenditurque hoc ipsum ad eum, qui non coactus, etiam stupri vitandi gratia, cum certo periculo mortis, & sine speam evadendi præcipitaret se. v. g. ex alto vel in flumen, quod non est licitum. Pirh. *n. 65.* Arg. *c. 11. h. t.* junctâ Gl. quia talis sponte & ex intentione se ipsum occidendi, conicere se censetur in tale periculum. E contra non extenditur hæc pœna ad eos, qui ad effugiendum grave v. g. incendium; hostes infrequentes, intentatum puellæ stuprum conicere se in proximum & manifestum mortis periculum. v. g. è fenestra, vel in flumen absque tamen intentione se occidendi, & cum aliqua spe evadendi mortem; cum, etsi in tali casu moriatur, mors tamen per accidens adhuc subsæcuta censetur, adeoque illi ad culpam imputari non debet, ita habet communis. Arg. *c. 11. h. t.* Idem dicendum de reliquis decedentibus in casibus, in quibus se ipsum indirectè occidere licet. Excipiuntur de cætero, qui in amentia se ipsos occiderunt, item qui animo se occidendi se lethaliter vulnerarunt, dum aliquamdiu adhuc superviventes pœnituerint; quia jam in peccato mortali non decedunt. Sylv. *V. sepultura. num. 9.* & Gol. *l. c. q. 9.* Pirh. *l. c.* Reiffenst. *n. 88.* Arg. *c. 2. & 4. de stat. Monach. & 20. de sent. excom.* Item excipiuntur, qui reperiuntur mortui.

v. g. in puteo, vel laqueo suspensi, veneno interempti, nisi certo constet, eos se ipsos interemisisse, vel eos jam antea sanæ mentis, agitasse talia consilia, aut manifestè appareat ex circumstantiis, à nullo alio, quàm à se ipsis potuisse talem mortem obire. aliàs enim indubio præsumendum non est, eos in se ipsos tam grande scelus & crudelitatem admisisse, dum ab aliis per insidias vel vim talia illis inferri potuerint. & ita tenent locin. jun. l. 1. conf. § 1. Navar. l. 3. conf. 7. h. t. Covar. l. c. c. 1. num. 11. Barb. de off. paroch. p. 3. c. 26. num. 49. Pirh. l. c. quoscit & sequitur Reiffenst. num. 89. Nihilominus etiam in via publica vel aquis inventos mortuos privata autoritate tollere & sepelire non licet, priusquam Magistratui indicetur, & ab eo, cui id competit, inspiciantur. Vafq. 3. illust. 99. 96. n. 10. Mull. in Struv. ad ff. de relig. & sump. fun. th. 81. occisi enim cadaver tollere primus jurisdictionis gradus usu communi reputatur. Besold. in polit. p. 1. c. 12. n. 78. vers. 4. Carpz. jurisp. consistor. l. 2. de cr. 375. num. 11. De reis verò mortuis in carcere, aut etiam in tortura variè loquendum. esse illos privandos sepulturâ undequaque honestâ, conveniunt ferè omnes Muller. l. c. tit. 14. si tamen suspecti etiam de crimine atrocissimo, necdum tamen confessi, aut convicti, multò minùs condemnati, non quidem privandos planè sepulturæ honestæ, caremonias tamen aliàs consuetas nullas, aut non omnes pro rerum circumstantiis ex determinatione magistratûs adhibendas. Muller. l. c. remittens ad Carpz. jurisp. consistor. l. 2. def. 380. & in prax. crim. p. 3. q. 131. si de crimine confessi & convicti, dum necdum constat de corpore delicti; adhuc sepultura canina seu afinina (qualis dicitur, dum carnifex cadaver projicit aut in locum inhonestum insect) afficiendos non esse, etiam si ex conjecturis & præsumptionibus, veritas colligi possit, caremonias tamen ordinarias omitti, astruit Muller. l. c. remittens ad Carpz. in prax. crim. l. c. si confessi & convicti, necdum tamen ad pœnam capitalem condemnati, mortui sint, si crimen est ex atrocissimis v. g. læsæ majestatis, sodomix, sacrilegii, sepulturâ caninâ sepeliendi. Carpz. l. c. num. 38. Hahn. ad Wesenb. tit. de cadav. puni. Muller. l. c. si convicti, confessi, condemnati ante executionem mortui, & crimen sit ex atrocissimis, pro ratione criminis, suspendio, combustione, rotâ, ac si adhuc in vivis esset delinquens, in cadaver defuncti animadvertendum, cum ferè communi, ut ait Muller l. c. tradunt, quos citat parisi. de puteo, tr. De syndicat. v. mortuus, num. 2. Farinac. in pr. crim. §. ult. q. 52. Hahn. l. c. quamvis id ipsum nimis rigorosum videatur Carpz. l. c. num. 49. ac proinde putat, sufficere, si ex urbe tractus per carnificem sepeliatur penes patibulum. Denique leprosos, etsi non priventur exinde sepulturâ sacrâ, non tamen sepeliendos in communi loco cum aliis; eo quòd, qui in vita non communicarunt cum aliis, cum iis etiam communicare non debeant in morte, duretque insuper adhuc timor infectionis ex ipso actu sepulturæ. cum Abb. in C. sacris. h. t. num. 6. astruit Pirh. cit. num. 77. in fine. ac propterea leprosis permitti proprias Ecclesias cum Cæmeterio per c. 2. de Eccles. adif. inquit idem. peste quoque defuncti etiam prohibentur sepeliri in loco consueto & cæmeterio publico, imprimis, si urbi proximum est, ne aër exhalationibus putridis, quæ ex istis sepulchris oriri solent, corrumpatur, & sani inficiantur, unde incumber Magistratui curare specialia loca pro illis sepeliendis deputari. Muller. in Struv. ad ff. de religiof. & sump. fun. th. 80.

Quæst. 799. Quam pœnam incurrant sepelientes eos, qui jure prohibentur sepeliri?

Resp. verbis ipsius Clement. 1. h. t. eos, qui propria temeritatis audaciâ defunctorum corpora non sine contemptu clavium Ecclesiæ in cæmeteriis interdicti tempore in casibus non exceptis à jure, vel excommunicatos, publicè vel nominatim interdictos, vel usurarios manifestos scienter sepelire præsumunt, decernimus ipso factò excommunicationis sententiâ subiacere, nullo eis exemptionis aut quovis alio privilegio sub quacunque verborum forma concessò, aliquàlter suffragari. Unde infertur primò, hanc excommunicationem non incurrere illos, qui suicidas, infantes non baptizatos aliosque in hac Clement. non nominatos sepeliunt, etiam in loco sacro; cum lex pœnalis ultra casus & personas in ea expressas non sit extendenda. Secundo eos, qui personas in ea expressas, adeoq; & excommunicatos vitandos sepeliunt in locis non consecratis, benedictis aut ad sepulturam Ecclesiasticam deputatis, sed in locis privatis & profanis, puta alicubi in campis Gl. in cit. Clem. v. cæmeteriis. Suar. de cens. D. 12. f. 4. n. 8. Pirh. h. t. num. 79. aut etiam in locis Ecclesiæ vel cæmeterio contiguis, non tamen ad usum ecclesiasticæ sepulturæ deputatis, adeoque adhuc profanis. Gl. cit. Suar. l. c. num. 7. Pirh. l. c. contra Abb. in C. sacris, num. 3. Tertiò neque eos qui nominatas in ea personas ex ignorantia, etiam culpabili, aut metu gravi coacti sepeliunt Gl. cit. v. scienter. Suar. l. c. num. 9. Pirh. l. c. Reiffenst. h. t. n. 95. Arg. cit. Clem. dum ibi dicitur. scienter præsumunt. & qui propria temeritatis audaciâ. Quarto incurri hanc excommunicationem à religiosis etiam exemptis, sepelientibus dietas personas in suis Ecclesiis, unde & Episcopus seu ordinarius loci potest illas ibidem sepultas facere exhumari, etiam intrando loca exempta (qualem aliàs potestatem exerceri nequit extra hos casus in locis exemptis) cum cit. Clem. Deroget omnibus privilegiis contrariis. Pirh. h. t. num. 50. Porro quoniam hic veniant nomine sepelientium, non ita certum; unde Gl. in cit. Clem. v. sepelire. optat fieri desuper declarationem principis. Anchoran. in cit. Clem. num. 10. Pirh. l. c. censent, non solum venire illos, qui corpus in sepulchrum immittunt, sed & illos, qui sepulturam procurant mandant, concedunt, ut sunt rectores & parochi Ecclesiæ, non tamen juxta Suar. l. c. num. 10. & 11. Pirh. l. c. consulentes tantùm, vel non impediendes idem venire omnes cooperantes ad sepulturam. v. g. suis humeris corpus ad sepulturam deferentes, non tamen sepulchrum effodientes, tener Abb. hic num. 22. quinimò veniendos omnes qui funus comitantur, cantant, crucem & luminaria deferunt, censet Anchoran. l. c. dissentiente cum Abb. Pirh. l. c. quamvis & hi juxta communioem peccent, cum ut Pirh. excommunicati, qui Ecclesiasticâ sepulturâ privantur, hoc ipso etiam privati censeantur omni honore & pompâ funeris, utpote ordinata ad sepulturam Ecclesiasticam, & quadam communicatio cum defuncto. Ad hæc indecens sit, ut talis defuncti corpus cum illis caremoniis Ecclesiasticis deferatur ad locum profanum, dum in loco sacro sepeliri nequit, ita cum Suar. l. c. num. 24. Pirh. l. c.

Quæst.